

РЕШЕНИЕ

№ 14

гр. Враца, 17.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВРАЦА, VII НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на девети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Росица Ив. Ангелова

при участието на секретаря Ваня Люб. Василева
като разгледа докладваното от Росица Ив. Ангелова Административно наказателно дело № 20231420201070 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.58д-63д от ЗАНН. Образувано е по жалба на „****“ ЕООД, ЕИК 203490522 гр.Враца против Наказателно постановление № 06-2300111/27.09.2023г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ гр.Враца, с което за нарушение на чл.415, ал.1 КТ, на основание чл.399 и чл.416, ал.5 вр. чл.415, ал.1 КТ на дружеството е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2000.00 /две хиляди/ лева.

В жалбата се твърди, че при извършената проверка не е направен обстоен анализ на обстоятелствата, както и че описаната фактическа обстановка не отговаря на действителната такава. Твърди се още, че даденото предписание е незаконосъобразно, а работодателят не е бил в нарушение на трудовото законодателство, тъй като работникът е получил трудово възнаграждение с основание „служебен аванс“. Посочва и че преди датата на издаване на акта, въз основа на който е издадено процесното НП, по сметката на работника е преведена сума в размер на 182.82 лева, представляваща обезщетение по чл.224 КТ. Намира, че наложеното наказание не е обосновано по основание и размер, както и че органът не е определил правилно правната норма, която е нарушена. Прави се искане за отмяна на издаденото НП.

В проведеното открито съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя поддържа жалбата и исканията, изложени в нея, за което развива допълнителни съображения.

АНО, в съдебно заседание и приложената писмена защита взема становище за неоснователност на жалбата и за законосъобразност на атакуваното наказателно постановление, за което излага подробни доводи.

Страните претендират направените разnosки по делото.

След като взе предвид доводите и възраженията на страните и извърши анализ и преценка на събраните по делото доказателства, съдът намира следното:

Жалбата е процесуално допустима, подадена при условията на чл.59 от ЗАНН, поради което следва да бъде разглеждана по същество.

С протокол за извършена проверка № 2332671/31.08.2023 г. е установено, че при извършената проверка от Дирекция „Инспекция по труда“ – Враца на 31.08.2023 г.,

работодателят „**** ЕООД не е представил при поискване с призовка № 223078554/30.08.2023г. /точка 1/ на Д„ИТ“ Враца документи, доказващи изпълнението на приложена принудителна административна мярка №2 /предписание/ по Протокол №2315724/18.05.2023г. в указания срок 01.06.2023г., а именно: „Работодателят „**** ЕООД да изплати на работника **** обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за времето на трудовото правоотношение от 05.04.2022г. до 11.07.2022г. в размер на 6 работни дни по чл.224 от Кодекса на труда.“

Въз основа на написаната по-горе констатация, на 31.08.2023г. последвало съставяне на акт за установяване на административно нарушение (АУАН) №06-2300111 срещу работодателя „**** ЕООД за това, че при извършената проверка от Д „ИТ“ Враца на 31.08.2023г. работодателят не е представил поисканите с призовка от 30.08.2023г. документи, доказващи изпълнението на приложена ПАМ №2 /предписание/ от протокол № 2315724/18.05.2023 г., с които да докаже, че е изпълнил задължително за изпълнение предписание №2 по протокола на ДИТ – Враца №2315724/18.05.2023г. в указания срок 01.06.2023г., а именно: работодателят „**** ЕООД да изплати на работника **** обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за времето на трудовото правоотношение от 05.04.2022г. до 11.07.2022г. в размер на 6 работни дни по чл. 224 от Кодекса на труда.

Констатациите в АУАН били възприети и в издадено наказателно от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ гр. Враца наказателно постановление № 06-2300111/27.09.2023г., с което на дружеството-жалбоподател за нарушение на чл.415, ал.1 КТ, на основание чл.399 и чл.416, ал.5 вр. чл.415,ал.1 КТ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер от две хиляди лева.

При обжалването на наказателно постановление, пред Врачанския районен съд са събрани гласни доказателства, като е допуснат до разпит актосъставителят Т. И. – служител в ДИТ- Враца, чийто показания потвърждават отразеното в АУАН и съставените протоколи.

Съдът дава вяра на свидетелските показания, същите са непротиворечиви и последователни и изцяло кореспондират със събрани по делото писмени доказателства.

По делото са приети и съответно приложени следните релевантни писмени доказателства: обжалваното Наказателно постановление №06-2300111/27.09.2023г., АУАН №06-2300111/31.08.2023г., Протокол за извършена проверка №ПР2332671/31.08.2023г., Призовка №223078554/30.08.2023г., Протокол за извършена проверка №ПР2315724/18.05.2023г., Разчетно-платежна ведомост за м. юли 2022г., Търговско пълномощно, Заповед за прекратяване на трудово правоотношение №074/11.07.2022г.; Трудов договор №146/15.04.2022 г., Сигнал/жалба за нарушение на трудовото законодателство от работника **** и платежно нареждане за кредитен превод от 30.08.2023 г..

При така установената фактическа обстановка, се налагат следните правни изводи:

Жалбата против атакуваното НП е подадена в законоустановения срок, от лице имащо право на обжалване и същата е процесуално допустима.

Съдът приема, че АУАН е съставен от компетентно длъжностно лице, а наказателното постановление е издадено от компетентен орган и компетентно длъжностно лице.

Наказателното постановление е постановено за нарушение по чл. 415, ал.1 КТ, съгласно който при неизпълнение на принудителна административна мярка, приложена от контролен орган за спазване на трудовото законодателство, нарушителят се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лева. АНО е констатирал, че жалбоподателят не е представил документи, с които да удостовери, че е изпълнил задължително за изпълнение предписание №2 от протокола на Д „ИТ“ Враца №ПР2315724/18.05.2023г. в указания срок - 01.06.2023 г., а именно: „Работодателят „**** ЕООД да изплати на работника **** обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за времето на трудовото правоотношение от 05.04.2022г. до 11.07.2022г. в размер на 6 работни дни по чл.224 от Кодекса на труда.“

Съставът на нарушението по чл.415, ал.1 КТ, за което на жалбоподателя е наложено административно наказание, се изразява в неизпълнение на принудителна административна

мярка, приложена от контролен орган по спазване на трудовото законодателство. Безспорно е, че нарушението е формално, на просто извършване, защото съставът му не включва настъпването на определени общественноопасни последици, а е достатъчно самото извършване на деянието. Ясно е също, че изпълнителното деяние се осъществява чрез бездействие – неизпълнение на задължение, произтичащо от дадено предписание.

Съгласно чл.399, ал.1 от КТ, цялостният контрол за спазване на трудовото законодателство във всички отрасли и дейности, включително по изплащане на неизплатени трудови възнаграждения и обезщетения след прекратяване на трудовото правоотношение, се осъществява от Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ към министъра на труда и социалната политика. В изпълнение на тази своя функция, според чл.402,ал.1,т.1 – т.3 от КТ, в относимите части на тези разпоредби, контролните органи имат право да посещават предприятия и местата, където се извършва работа, да изискват от работодателя представяне на всички необходими документи, книга и заверени копия от тях, във връзка с упражняването на контрола и да се осведомяват пряко от работниците и служителите по всички въпроси във връзка с упражняването на контрола, като включително изискват декларирането на данни, относно заплащането на труда. Осъществяването на тези правомощия и проверката на тези обстоятелства предполага извършването на конкретни процесуални действия от контролните органи, свързани със събиране на доказателства в административното производство. Такива процесуални действия по събиране на доказателства за изпълнението на задължителните предписания, дадени с протокол №ПР2315724 са представянето на разплащателни документи, с които да се удостовери, че е изпълнено задължителното за изпълнение предписание №2 по протокола на ДИТ – Враца от 18.05.2023г. в указания срок до 01.06.2023г., а именно работодателят „**** ЕООД да изплати на работника **** обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за времето на трудовото правоотношение от 05.04.2022г. до 11.07.2022г. в размер на 6 работни дни по чл. 224 от Кодекса на труда.

В хода на административнонаказателното производство са представени документи, които удостоверяват, че е извършено плащане по сметката на ****, а именно Разчетно-платежна ведомост за м.юли 2022г. и извлечение от „Fibank“ за платежно нареждане в размер на 182,82 лева. Извършеното плащане е направено на 30.08.2023 г., т.е. три месеца, след като срокът за изпълнение е бил изтекъл и е само част от дължимата сума на работника.

Предвид правосубектната форма на жалбоподателя – юридическо лице, в случая не подлежи на изследване субективната страна, т.е. вината, тъй като юридическите лица не могат да формират субективно отношение към постъпки, респ. не формират вина, а тяхната административнонаказателна отговорност е безвиновна и обективна. В този смисъл е нормата чл. 83 ЗАНН, въвеждаща нов вид административно наказание, приложимо само за юридически лица и еднолични търговци – имуществена санкция. Именно такова наказание е наложено и с обжалваното НП. От материалноправна страна, административнонаказващият орган правилно и законосъобразно е приложил санкционната разпоредба на чл.415, ал.1 КТ. Налице е пълно съответствие между приетата фактическа обстановка в НП и дадената й правна квалификация. По въпроса за маловажност на нарушението, което се базира на разпоредбата на чл.28 ЗАНН, следва да се посочи, че КТ се явява специален закон спрямо ЗАНН, тъй като в КТ има изрична разпоредба, озаглавена „Отговорност за маловажно нарушение“, и това е чл.415в, ал.1 КТ, съгласно който маловажно е нарушение, което е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс, и от което не са произтекли вредни последици за работници и служители.

В настоящият случай липсват доказателства нарушението да е отстранено веднага след констатирането му, като административнонаказващият орган изрично е посочил в обжалваното НП, че това нарушение изобщо не е отстранено, тъй като платената сума действително е само част от дължимото обезпечение за неизползван платен годишен отпуск за периода от 05.04.2022г. до 11.07.2022г. и е изплатено много след изтичането на срока за изпълнение на даденото предписание. Липсва и втората предпоставка по чл. 415в, ал.1 КТ, тъй като в случая не може да се приеме, че не са настъпили вредни последици за работника. Положението, в което работника Каспаров е поставен нахвърнява неговите трудови права и интереси. Ето защо, ex lege, случаят не може да се определи като маловажен.

Изложените в жалбата възражения са неоснователни. Предвид обстоятелството, че

направеното плащане на дължимото обезщетение не е в пълен размер и действително е извършено много след предоставения срок, то не следва да се приеме като основание за освобождаване от административнонаказателна отговорност.

При определяне вида и размера на наказанието, АНО е изложил съображения в тази посока. Наложеното административно наказание е в размер на 2 000.00 лева. Съдът намира, че наложеното административно наказание е в завишен размер за така извършеното нарушение и следва да бъде изменено в посока намаляване размера на наказанието до предвидения в закона минимум от 1500.00 лева. Съдът счита, че наказание в посочения размер е справедливо и ще окаже своята превантивна роля.

Предвид всичко гореизложено съдът намира, че въззивната жалба се явява частично основателна и като такава същата следва да бъде уважена частично, а атакуваното НП следва да се измени, като се намали размерът на наложеното наказание.

При този изход от спора и съобразно разпоредбите на чл.63, ал. 3 и ал.5 от ЗАНН, основателно е искането на ответната страна по жалбата за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Съгласно чл.63, ал.5 ЗАНН в полза на юридически лица се присъжда възнаграждение в размер, определен от съда ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъжданото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от Закона за правната помощ. Последната норма предвижда съобразяване на възнаграждението с вида и количеството на извършената дейност. Съдът, като съобрази фактическата и правна сложност на делото, както и че защитата в настоящето производство се изразява в писмено становище, относно законсъобразността на наказателното постановление и основателността на депозираната жалба, намира че в полза на „Инспекция по труда“ гр.Враца следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в предвидения в чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ размер от 100.00 лева.

Водим от горното, на основание чл. 63, ал.1 от ЗАНН, Врачанският районен съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № 06-2300111/27.09.2023г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ гр.Враца, с което на основание чл.399 КТ и чл.416, ал.5 КТ вр. чл.415, ал.1 КТ, за нарушение на чл.415, ал.1 КТ, на „**** ЕООД, ЕИК 203490522, е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на две хиляди лева, КАТО НАМАЛЯВА размера на наложеното наказание на 1500.00 (хиляда и петстотин) лева.

ОСЪЖДА на основание чл.63д, ал.4 ЗАНН „**** ЕООД, ЕИК 203490522 да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ гр. Враца сумата от 100.00 /сто/ лева, представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Враца по реда на глава XI I АПК в 14-дневен срок от получаване на съобщението за неговото изготвяне.

Съдия при Районен съд – Враца: _____